

Reta Diservo, 23an de majo, 2021, Pentekosto

Joel 3:1-5

1 Kaj estos post tio ke Mi elverŝos Mian blovon sur ĉiun karnon; viaj filoj kaj viaj filinoj profetados, viaj maljunuloj sonĝos sonĝojn, viaj junuloj vidos viziojn.
2 kaj ankaŭ sur la (kampo-)sklavojn kaj sur la (dom-)sklavinojn Mi en tiuj tagoj elverŝos Mian blovon.
3 Kaj Mi donos mirindaĵojn en la ĉielo kaj sur la tero: sangon, fajron, kaj kolonojn da fumo.
4 La suno fariĝos malluma, kaj la luno fariĝos sanga, antaŭ la alveno de la granda kaj timiga tago de la Eternulo.
5 Kaj estos ke ĉiu, kiu vokos la nomon de la Eternulo, eskapos; ĉar sur la monto Cion kaj en Jerusalemo estos eskapo, kiel diris la Eternulo, kaj inter la fuĝintoj, kiujn la Eternulo vokas.

Karaj gefratoj,

Laŭ la versioj, la numerado de la ĉapitroj de la libro de la profeto Joel varias. La Esperanta traduko de la Biblio sekvas la numeradon de la hebrea Biblio. Tiuj kvin versikloj konsistigas la 3an ĉapitron. La libro de Joel ne enhavas indikon kiu povus certe indiki daton por la redaktado. Estas pluraj argumentoj por diversaj datoj. La dato nune preferata de la fakuloj estas post la ekzilo.

La lando ĵus suferis invadon de akridoj, kiuj preskaŭ ĉiujn rikoltojn detruis. Kaj poste venis seka periodo.

Tiun katastrofon, Dio riproĉas al la gvidantoj de la popolo, ke ili misgvidis la popolon, misadministris la landon.

Post tiu konstato, la profeto petegas la gvidantojn kaj la popolon ke ili konvertiĝu, ke ili turniĝu, ŝanĝiĝu, reiru al Dio.

Tiam li mencias la tagon de la Eternulo, la tagon de la Sinjoro, kiun li priskribas. Tiu tago estas tago de savo kaj tago de juĝo.

La temo de nia mallonga ĉapitro estas la promeso de savo preter tiu katastrofo.

Krom ke tiun tekston citas Petro en la Pentekosta tago en Jerusalemo, estas pluraj paraleloj kun nia nuna situacio en la mondo.

Nia naturo, nia planedo, estas malsana. Pro malbona prizorgado de la homoj ĝi iom post iom difektiĝas. Videblas kaj antaŭvideblas katastrofo, katastrofoj.

Unu el tiuj katastrofoj ĵus trafis la mondon, nome la pandemio de kovimo.

La homoj, detruante la mediojn de la bestoj, pliproksimigas sin al ili, kaj tiel favoras la transiron de malsanoj. Tio ne estas nova en la homa historio, sed la problemo fariĝas akra.

Alia paralelo troviĝas en la fakto ke tiu malsano vojaĝas per la blovo, disvastiĝas per la blovo, eniras la korpon tiel.

Dio promesas ĉi tie sian blovon al la homoj, blovon de savo, de vivo, kiam la nuna malsano disvastiĝas ankaŭ per la blovo, blovo tro ofte al morto.

Tria paralelo, la promeso estas por ĉiu, la promeso de la elverŝo de la blovo de Dio celas ĉiun. Same, tiu malsano per la blovo povas atingi ĉiun, junan aŭ maljunan, sklavon aŭ liberulon.

Krome, tiu ĉi malsano faras viktimojn kaj savitojn, eskapintoj. La tago de la Eternulo lasos savitojn, eskapintojn, restintojn.

La centra temo de la libro estas la tago de la Eternulo aŭ tago de la Sinjoro. Tiu temo trakuras tra la Biblio. Ĝi estas trovebla ekzemple ĉe du aliaj "etaĵ" profetoj, Amos kaj Cefanja, kaj ankaŭ en la apokalipsaj tekstoj de la Nova Testamento. Estas pluraj interpretoj de tiu temo. Ĉu la evento okazas nun, ĉu ĝi okazis dum la ĉeesto de Jesuo-Kristo sur la Tero, inter la homoj aŭ ĉu ĝi koncernas la lastajn tagojn, la finon de la mondo kaj la finan juĝon. Mi komprenas, ke la tri signifoj validas. La tago de la Eternulo signifas kaj promeson kaj juĝon.

Ĝi estas la nuna tempo por ĉiu en sia propra vivo, en sia propra sperto, ĉiu ĉu nun vivas ĉu vivis en antaŭaj tempoj, ĉu por la postaj generacioj. La tago de la Eternulo por ĉiu estas la tago de la renkonto kun Dio, kaj en kristana kompreno estas la tago de la renkonto kun Kristo. Kiu renkontas Kriston renkontas Dion. Tiu tago estas kaj juĝo kaj savo, kaj konfeso kaj pardono.

La kosmaj mirindaĵoj manifestiĝis dum Kristo vivis, dum li mortis sur la kruco, dum li releviĝis el la mortintoj, dum li sendis la Spiriton, la blovon de Dio. Juĝo estis la kruco, savo estis la releviĝo. Juĝon kaj savon elmontris Jesuo dum sia vivo. Juĝo kune kun savo eblis samokaze nur ĉar en la amo.

Same, en la lastaj tempoj, venos kaj juĝo kaj savo. Ĉu la homoj vokos la nomon de la Eternulo aŭ ĉu ili serĉos lokon por kaŝiĝi? Ĉu Dio juĝos aŭ ĉu la homo sin mem? Inter promesoj kaj minacoj, la Biblio ne donas definitivan punkton, kaj tio estas kohera kun la justeco, la vereco, la amo de Dio kaj lia libereco. Neniu scias pli ol Dio mem, nek tiu kiu diras ĉiu saviĝos, nek tiu kiu diras ke nur kelkaj.

Ĉu vi kredas ke la veno de Jesuo Kristo estis tago de la Eternulo, kiam Dio venis por vivi kun la homoj, ke lia morto estis la kulmino de tiu tago ĉar la kulmino de la amo, ke la releviĝo estis la venko super la morto, ke la blovo de Dio estis verŝita sur la tiamaj kredantoj, kaj sekve kaj konsekvence sur la postaj, tiam vivu el tiu promeso, ke via tago estas ankaŭ la tago de la Eternulo, la tago de la promesoj, la tago de la savo, la fino de la ĉiama juĝo, de la ĉiama memkondamno?

Estas du partoj en tiu mallonga perikopo, duoble markitaj per "Kaj estos" kaj per "ĉiu".

Kaj estos, ke post tio, tio estas post la aferoj indikitaj en la du unuaj ĉapitroj, la Eternulo elverŝos sian blovon. Kaj tiu blovo estas potenca, vivpotenca. Simple memoru la valon de ostoj en la libro de la profeto Jeĥezkel. Sed ĉi-tie ne sur ostojn li elverŝas sian blovon, sed sur vivantojn, sur membrojn de sia popolo, kaj sekve kaj konsekvence ankaŭ sur nin. Kaj Joel precizigas, sur ĉiun, junulo kaj maljunulo, kaj ankaŭ sur sklavon kaj serviston, sur ĉiu karno. Kaj aŭskultu, la junuloj profetados, kaj la maljunuloj songos songojn. Kutime, ni diras ke la junuloj songas pri estonteco, sed ĉi tie ili proklamas la vortojn de la Eternulo, ili profetadas, kaj la maljunuloj songas. Ni ne forgesu, ke Moseo deklaris al tiuj kiuj volis malhelpi Eldadon kaj Medadon profetadi, ke li preferus ke la tuta popolo profetadu. Dufoje, Joel diras ke la Eternulo, la Sinjoro, elverŝos sian spiriton. Tio estas por li certa kaj trankviliga konvinko.

Kaj kiam li elverŝos sian spiriton, li donos mirindaĵojn, okazaĵojn ne atenditajn, kiel kosmajn eventojn, kiel memoraĵojn de la tempo kiam li kondukis la popolon en la dezerto, fajro dum la nokto kaj kolono de nubo dum la tago.

Tiuj signoj, tiuj mirindaĵoj estas indikiloj antaŭ la alveno de la tago de la Eternulo, indikiloj por tiuj kiuj kapablas legi ilin, kompreni ilin, tago granda kaj timinda. Granda pro tiu kiu esperas en li, timinda por tiu kiu ne fidus kaj kiu timas. Strange la greka versio *Septuaginta* anstataŭ timinda uzas la vorton *ἐπιφανής*, videbliga. Oni komprenu ke Dio intervenas, ke li intervenas en nia propra vivo, kaj ke li intervenis ĉe Kristo, kaj ke li intervenos poste.

Kaj estos, denove, ĉiu, denove, kiu vokos la nomon de la Eternulo, kiu krios al la Eternulo, sed ankaŭ kiu legos (estas la sama vorto) la nomon de la Eternulo, kiu legos ĝin ĝuste en la signoj eksteraj kaj intimaj, tiu eskapos la katastrofajn kondiĉojn, tiu saviĝos. En tiu tempo de Joel, la minacoj efektivaj estis la akridoj, la sekeco, la najbaraj invadoj. Ĉe ni nun, la minacoj estas kaj eksteraj, la sociaj, ekonomiaj, ekologiaj, sanecaj, kaj intimaj, la psikaj, emociaj, spiritaj. Ĉu ni eskapos el tiuj minacoj? Al kiu ni voku? Kiun indikilon ni legu? La savloko estis la monto Cion kaj la urbo Jerusalem, sed ili ne estis vere sekuraj. Eĉ el tie oni devis eskapi. El niaj supozataj sekurecoj, ni ankaŭ devas havi la eblecon eskapi. La Eternulo promesis, asertis, proklamis, ke estos eskapintoj. Dio proklamas ke la savo estas ankaŭ ebla, ankoraŭ ebla. Ĉu vi pretas fuĝi la nunan katastrofan situacion personan? Ĉu vi ne aŭdas la alvokon de Dio? Ĉu vi pensas ke Dio ne povas legi en via vivo, ke vi saviĝu, ke vi eskapu el viaj pretendoj?

Kiu nuntempe kapablas legi la manifestiĝon de Dio en la signojn kiujn li donas ? Kiu kapablas kompreni ke la homoj, ĉiu homo, misadministras la medion kaj kaŭzas katastrofojn, ekologiajn, ekonomiajn, sanecajn ? Kiu serĉas, kiu pretas ricevi la elverŝitan blovon de la Eternulo ? Kiu akceptas profetadi ? Kiu kapablas sonĝi sonĝojn ? Kiu kapablas ekkompreni ke sian vivon mem li misgvidas ? Kiu saviĝos el tiu generacio ?

Neniu kapablas saviĝi sola, per propra forto. Neniu kapablas eskapi, krom se li aŭskultas la alvokon de Dio, krom se li eniras en la tagon de la Eternulo, grandan kaj timigan, grandan kaj sekurigan, grandan kaj videbligan.

Lian blovon, lian Spiriton, ni bezonas. Lian blovon, lian Spiriton, li promesas. Lian blovon, lian Spiriton, li donacas, li provizas, al tiuj, ĉiuj tiuj kiuj aŭdas la alvokon, kiuj legas la signojn.

Petro, laŭ la Agoj de la Apostoloj, citas tiun ĉi tekston por indiki ke Dio plenumas tiun promeson, tiam. Sed la promeso estas ankaŭ por ĉiuj ĝis malproksime, kiujn alvokos la Sinjoro, nia Dio. Ni akceptu tiun blovon de vivo.

Amen.